

ENRIC EZ

El cantautor barceloní establert a Santa Maria de Palautordera, al peu del Montseny, presenta el tercer disc, *Oníria* (KZoo Music, 2023), que creix en els llimbs entre el somni i la realitat amb una dotzena de col·laboracions i il·lustracions realitzades per IA.

ONÍRIA (2023)

Al disc jugues amb el contrast de dues parts diferenciades. Què representen?

ENRIC EZ: Una és la més reflexiva, metafòrica i fins i tot melancòlica. I la segona part del disc té missatges més directes, que pretenen interpel·lar-me a mi mateix i l'oient. Són dues parts diferenciades, però alhora si s'escolta el disc de principi a final hi ha un fil conductor, com la traça d'un viatge.

El teu imaginari reflexiu és fruit de l'entorn natural?

E.E: La naturalesa sempre ha estat molt present en la meua vida, i a més té un punt d'èpica que m'agrada. M'hi sento molt connectat i, sense voler, és on trobo totes les metàfores que busco. Els cicles de la terra –o de l'univers– són també dins nostre. Crec que som en un moment en què ens fa falta observar i escoltar. Ens arriben molts inputs, i si ens paréssim a escoltar la naturalesa ja aprendríem molt.

***Oníria* s'enriqueix amb estils i colors molt diferents. Quina és la paleta?**

E.E: L'eclecticisme i deixar-me portar sense forçar res sempre m'ha agradat molt. Però és cert que en aquest disc he volgut anar més a l'extrem de l'estil que he posat a les cançons. També hi han tingut un paper important les col·laboracions, com el soul de "Lego" amb **Lalo López** o l'aire africà de "La cura" amb **Momi Maiga**.

TEXT
ÈLIA GEA

FOTO
MARTÍ FRADERA